

kandidát, jenž si přeje vykonati advokátní zkoušku u jiného vrchního soudu, než v jehož obvodu dokonal praxi, má sice podati žádost u vrchního soudu, v jehož obvodu praxi dokonal, ale tento soud má ji nikoli vyříditi, tedy nikoli případně povoliti a onen kandidátem designovaný vrchní soud dožádati, nýbrž z a s l a t i ji designovanému vrchnímu soudu k r o z h o d n u t í, ovšem s poznámkou, zda se u něho (u zasílajícího soudu) kandidát snad už zkoušce nepodrobil nebo, nezakročil-li skrze něj o zkoušku již u jiného soudu vrchního, k vůli kteréž poznámce, jež má za účel zjištění, zda kandidát už jednou nebo vícekrát nepropadl, jediné se žádost musí podati vždy u soudu, v jehož obvodu praxe dokonána, nota bene dokonána, tedy ne u některého ze soudů, jichž obvody kandidát, teprv praxi konaje, ale nedokonáváje, měnil, ježto těch může býti více, onen, kde praxe dokonána, však jen jeden, by kandidát neunikl kontrole, kolik zkoušek a s jakým výsledkem podstoupil.

Čís. 9105.

Ustanovení čl. I. vládního nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., neodporují zákonu.

(Rozh. ze dne 1. srpna 1929, R. I 642/29.)

S o u d p r v é s t o l i c e vyzval manželku k návratu ve smyslu § 13 písm. c) rozl. zák. Rekurs manželky r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Třebas nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n., kterým se provádí zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. nemělo o sobě platnost zákona, nelze mu přece upřítí platnost a účinnost, ani § 32 zákona provedením tohoto zákona pověření byli členové vlády pro správu spravedlnosti a vnitra a vládní nařízení jest těmito členy vlády spolupodepsáno a bylo také vládou ve sbírce zákonů a nařízení řádně vyhlášeno. Podle čl. I. odst. 5 vládního nařízení jest stížnost proti usnesení, o něž jde, nepřipustná a bylo ji jako takovou podle § 526 c. ř. s. odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

ustanovení čl. I. vl. nař. ze dne 27. června 1929, čís. 362 sb. z. a n. neodporují nikterak zákonu, provádějíť po rozumu zmocňovacího ustanovení § 32 rozlukového zákona předpis § 13 písm. c) téhož zákona, jenž neobsahuje nic víc, než pouze nejvýš kusé ustanovení, že, opustí-li jeden z manželů druhého zlomyslně, může jej tento soudně dáti vyzvati k návratu a, že není-li jeho pobyt znám, učiní se toto soudní vyzvání veřejně, a činil tedy vydání bližších předpisů nevyhnutelně nutným. Ano zde není ani předepsáno, který soud jest příslušným k výzvě a není nijak upraveno řízení vyzývací, bylo zřejmo, že příslušnost nutno předepsati a řízení upravití, i rozumí se samo sebou, že se to nemohlo státi jinak,

než prováděcím nařízením, k němuž v § 32 zákona ministerstva spravedlnosti a vnitra byla zmocněna, a že, an jim zákon nedal pro toto provedení pokyny, měla v tom volnou ruku. Nejde tu tedy ani o otázku, zda jest přípustno nařízení praeter legem či jen secundum legem — že není contra legem, jest jisté, ana lex nic o tom nemá — nýbrž o zákonné zmocnění k vydání norem v cestě nařizovací, takže to odpovídá úplně i § 55 úst. list., podle něhož nařízení lze vydávati jen k provedení určitého zákona a v jeho mezích (nařízení se drží určitě v mezích § 13 písm. c) rozl. zák.), ačkoli, kdyby neodpovídalo, také by to nevadilo, ježto ústavní listina datujíc ze dne 29. února 1920 nebyla ještě vůbec zřízena neřkuli v platnosti, když zákon a nařízení, datující oboje z roku 1919, byly vydány, a čl. IX. úv. předpisů k úst. listině, podle kterého pozbyla dnem účinnosti ústavní listiny platnosti všechna ustanovení jí odporující, nepřichází tu na řadu, ježto ustanovení cit. vl. nařízení docela určitě ústavní listině neodporují, ježto tato o té věci nemá předpisu. Výzva odpovídá úplně předpisům čl. I., zvláště i odst. 3 nařízení, na kterýž článek se stěžovatel, jenž to popírá, odkazuje, a také rozhodnutí rekursního soudu, jenž stížnost do výzvy jako nepřípustnou odmítl, je založeno ve výslovném předpisu čl. I. odst. 5 cit. nařízení, i bylo proto tak uznati, jak se stalo.

Čís. 9106.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Třebas bylo společenstvo oprávněno k poskytování zápůjček jen členům, není závady, by neuzavřelo s nečleny právní jednání k zajištění zápůjčkových pohledávek za členy, najmě si může dáti zajistiti takové pohledávky směnečnými akcepty nečlenů nebo zástavními právy na movitostech nebo nemovitostech nečlenů.

(Rozh. ze dne 8. srpna 1929, Rv I 460/29.)

Žalující úvěrní společenstvo poskytlo zápůjčku svému členu Janu H-ovi, za niž se směnečně zaručili Marie H-ová a Jindřich A., kteří nebyli členy společenstva. Směnečný platební příkaz proti Marii H-ové a Jindřichu A-ovi ponechal procesní soud první stolice v platnosti, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Vývody odvolatelů zakládají se především na právním názoru, že zapsaná společenstva mohou uzavíratí právní jednání jakéhokoliv druhu jen se členy, a vyvozují z toho, že nejsou ani Marie H-ová, ani Jindřich A. členy žalujícího společenstva, neplatnost akceptačních smluv, s nimi uzavřených, a Marie H-ová dále též neplatnost zápůjčky Janu H-ovi, která jest základem žalobních směnek. Ale tento právní názor jest mylný. Že zapsané společenstvo jest právnickou osobou, odvolatelé sami připouštějí. Podle § 26 obč. zák. požívají proto v poměru k jiným, pokud nebylo nic jiného předepsáno, týchž práv jako jednotlivci. Právní poměry zapsaných společenstev jsou upraveny zákonem ze dne 9. dubna